

Χάθηκε ο πόλεμος, νίκησε ο φθόνος.

Pro Europa

Σχόλια

<https://www.pro-europa.eu/europe/el/chathike-o-polemos-nikise-o-fthonos/>

Δεν είναι λίγοι οι αναλυτές που υποστηρίζουν πως η Αμερική έσπασε τη σπονδυλική στήλη του επιθετικού ισλάμ, ότι ποτέ δεν θα μπορέσουν να συνέλθουν οι τζιχαντιστές, κι ότι οι ΗΠΑ αντιμετώπισαν επιτυχώς την ισλαμική επίθεση.

Θα μου επιτραπεί να διατυπώσω την άποψη ότι πρόκειται για αναλύσεις γραμμένες για να χαϊδέψουν αυτιά ή απλώς συνιστούν εκφράσεις αφελείας.

Ας δούμε την κατάσταση όπως πράγματι είναι. Και πρώτ'απ'όλα, η Αμερική μπορεί, αναμφισβήτητα, να επιφέρει τρομερά πλήγματα, αλλά να κερδίσει πόλεμο είναι συζητήσιμο – και πάντως δεν έχει τέτοιο ιστορικό.

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ο στρατός των ΗΠΑ δεν κέρδισε κανέναν πόλεμο σε καμιά χώρα. Έχασε στο Βιετνάμ. Οι Βιετναμέζοι είχαν μεν φοβερές απώλειες (2 εκατομμύρια νεκροί Βόρειοι και 230.000 Νότιοι) ενώ οι Αμερικανοί έχασαν 58.000 άνδρες. Αλλά οι Αμερικανοί αναγκάστηκαν να τα αφήσουν όλα και να φύγουν – κι αυτό σημαίνει ότι παρέδωσαν τους Νότιους στις λεηλασίες, τις σφαγές, τους βιασμούς κλπ των Βορείων. Ο πόλεμος, κόστισε στις ΗΠΑ 950 δισεκατομμύρια δολάρια (σε τιμές του 2011), ποσό που έπαιξε τεράστιο ρόλο στην άνοδο του δημόσιου χρέους της χώρας. Εξ αιτίας του άλλωστε η Αμερική οδηγήθηκε σε μια βαθειά ψυχολογική κρίση με την ανυπακοή των νέων και την αμφισβήτηση των έως τότε ακλόνητων ιδεωδών περί των ΗΠ ως προμαχώνα του Δικαίου.

Η δύσπιστη πλέον αμερικανική κοινωνία οδηγήθηκε μετά από λίγα χρόνια σε πόλεμο στη Μέση Ανατολή: στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Συρία. Η αποτυχία των ΗΠΑ σε όλα αυτά τα κράτη, είναι πανθομολογούμενη. Ασφαλώς σκοτώθηκαν πολλοί μαστουρωμένοι ισλαμιστές, αλλά πολύ περισσότερες απώλειες έχει ο άμαχος πληθυσμός στις χώρες του πολέμου. Ναι, είναι γεγονός ότι οι τζιχαντιστές απέτυχαν να δημιουργήσουν δικό τους κράτος που θα λειτουργούσε ως στρατόπεδο τρομοκρατών. Αλλά το κύριο ζητούμενο, το μίσος κατά της Δύσης, βεβαίως δεν ηττήθηκε.

Το χειρότερο για την Αμερική είναι ότι η επέμβαση στη Μέση Ανατολή θεωρείται άσκοπη και καταδικαστέα από τους Αμερικανούς – ακόμη κι από τους βετεράνους! Οι έρευνες δείχνουν ότι οι ίδιοι οι Αμερικανοί στρατιώτες απορρίπτουν τον πόλεμο εκεί: τον πόλεμο στο Ιράκ απορρίπτουν ως αδικαιολόγητο το 64% των βετεράνων, όπως και το 62% των Αμερικανών πολιτών. Τον πόλεμο στο Αφγανιστάν το 58% των βετεράνων και το 59% των πολιτών. Τον πόλεμο στη Συρία, το 55% των βετεράνων και το 58% των πολιτών.

Δεν είναι καθόλου δύσκολο να καταλάβει κάθε ενδιαφερόμενος ότι ένας στρατός που δεν πιστεύει στη σημασία της αποστολής του (αποστολή που έχει να κάνει με τη ζωή και τον θάνατο, όχι με ιδέες) δεν μπορεί να είναι στρατός νικηφόρος. Κι ότι ένα κράτος που μπαίνει σε πόλεμο χωρίς τη συμπαράσταση των πολιτών του, είναι καταδικασμένο να ηττηθεί. Ο πρόεδρος Τραμπ δεν μπορεί να αγνοεί ότι όλες οι έρευνες συγκλίνουν πως ως Πρόεδρος και κυβέρνηση διαθέτουν τη μικρότερη εκτίμηση του κοινού από το 1960 – ένα ρεκόρ πολύ δύσκολο μα καλυφθεί.

Μπορεί λοιπόν να προβλεφθεί ότι η δυνατότητα επιτυχίας της αμερικανικής παρέμβασης στη Μέση Ανατολή είναι εύλογα απίθανη σχεδόν. Αυτό το «σχεδόν» δεν εκφράζει τη δυνατότητα επιτυχούς αμερικανικής στάσης, αλλά την πιθανότητα να διαπράξει κάποιος ισλαμιστής ένα μοιραίο λάθος –

τόσο μοιραίο
ώστε να αλλάξει τη ροή των πραγμάτων.

Από την άλλη, η Ευρώπη ως πολιτική δύναμη είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη. Επισημαίνεται εύκολα ένας αντισημιτισμός, μια ακατανόητη εμμονή στο «δίκαιο» των Παλαιστινίων που δεν είναι Παλαιστίνιοι αλλά Άραβες (όπως οι ίδιοι έλεγαν μέχρι πρότινος), παρά το γεγονός ότι όλο το πρόβλημα βρίσκεται στην άρνηση των Αράβων να αναγνωρίσουν το Ισραήλ ως κράτος. Οι Ευρωπαίοι όλοι έχουν αναγνωρίσει το ισραηλινό κράτος, αν και απαιτούν από αυτό να μην λειτουργεί ως κράτος, να μην υπερασπίζεται τους πολίτες του από τις αραβικές ρουκέτες και να μην παίρνει μέτρα προστασίας σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο!

Η Ευρώπη που δείχνει την εύνοιά της προς τους Αραβοπαλαιστίνιους, δεν δείχνει κανένα ψίχουλο εύνοιας προς τους Κούρδους και τους αφήνει στο έλεος των δολοφόνων τους. Κανείς δεν ξέρει ποια είναι η πολιτική της Ευρώπης για την περιοχή, μολονότι γεωπολιτικά η Ευρώπη έχει πολλά συμφέροντα εκεί. Βλέπουμε μόνον μια απόρριψη επέμβασης στο Ιράν που όμως δεν φαίνεται από πού πηγάζει. Δεν επισημαίνεται καμία ανησυχία για το γεγονός ή έστω τη δυνατότητα ότι το Ιράν παράγει ή έστω μπορεί να παράγει πλέον πυρηνικά όπλα. Πίσω από το «μη μου δημιουργείτε προβλήματα» δεν διακρίνεται μια πολιτική, μια κάποια αντίληψη. Αυτή η μη-πολιτική έχει προκαλέσει μείζον

πρόβλημα με τις ΗΠΑ και μια εμβάθυνση του ρήγματος μεταξύ των δύο δυνάμεων, από το οποίο επωφελείται η Ρωσία. Να σημειωθεί ότι η μη-πολιτική της Ευρώπης επεκτείνεται και στη Βόρειο Αφρική, με πελώριους κινδύνους και συνέπειες.

Η απουσία ευρωπαϊκής πολιτικής δεν οφείλεται σε πρόσωπα. Οφείλεται στο γεγονός ότι η Ευρώπη είναι οικονομική ένωση και ακόμη δεν έχει γίνει πολιτική. Όσο και να θέλει κάποιος Επίτροπος, δεν μπορεί να αγνοήσει ότι για τις πολιτικές (και όχι μόνον) επιλογές και αποφάσεις του δεν έχει πίσω του θεσμική κάλυψη, αφού κάποια χώρα-μέλος μπορεί να διαφωνεί. Για να προχωρήσει η Ευρώπη χρειάζεται μια αληθινά πολιτική και θεσμική ένωση.

Έναντι της δυτικής κοινωνίας το βαθύ ισλάμ θα συνεχίσει να τρέφει μίσος, και το βαθύ ισλάμ δεν νικήθηκε ούτε στη Μέση Ανατολή ούτε αλλού. Ο πόλεμος προκάλεσε ασύλληπτες καταστροφές και αναρίθμητα θύματα, αλλά νίκη δεν έφερε. Και όχι μόνον αυτό: άνοιξε τον δρόμο στον Πούτιν, δρόμο που αγωνίζονται ανεπιτυχώς να κρατήσουν κλειστό οι ΗΠ. Σε ποιο λοιπόν σημείο νίκησαν οι ΗΠΑ, όπως διατείνονται ποικίλοι αναλυτές;

Το πρόβλημα όμως είναι ότι οι ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν έχουν διαμορφώσει μια σταθερή αντίληψη για το ισλάμ. Και αυτό

διευκολύνει σε
απίστευτο βαθμό το έργο των Ρώσων εκείνων που εργάζονται
μεθοδικά για τη
διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την αντικατάστασή της από
μια Ευρασία.

Τι δεν καταλαβαίνουν οι δυτικές κοινωνίες; Ότι αυτό που
δίνει την επιθετικότητα στο ισλάμ
δεν είναι ένα κράτος, δεν είναι η φυλή, αλλά ένα αφιονισμένο
μίσος που
παράγεται από θρησκευτικούς λόγους. Αυτό
το μίσος δεν παλεύεται με παροχές.

Πρέπει να προσέξουμε, να μη διαλύσουμε
τους μουσουλμάνους εκείνους που θέλουν να ενταχθούν στην
κοινωνία μας. Το
αντίθετο. Μακριά από συνθήματα του τύπου «έξω όλο το ισλάμ
τώρα», πρέπει να
κάνουμε διάκριση και να μην οδηγηθούμε σε ταύτιση κάθε
μουσουλμάνου με τους
τζιχαντιστές. Τέτοιες γενικεύσεις
οδηγούν στο εκφασισμό της κοινωνίας. Θα είναι ολοκληρωτική
καταστροφή
εάν πάμε να παλέψουμε το μίσος με μίσος.
Επί πλέον, οι εκσυγχρονιστές μουσουλμάνοι πρέπει να ενισχυθούν
και να τους
ανατεθεί ως καθήκον η διδασκαλία τους στα ποικίλα τζαμιά της
Ευρώπης, ώστε να
απομονωθούν οι ακραίοι. Αυτό το μέτρο, σε συνδυασμό με την
απαγόρευση εφαρμογής
της ισλαμικής νομοθεσίας και την
υποχρεωτική τήρηση του δικαιικού πλαισίου της Ευρώπης, είναι ο
μόνος δυνατός
τρόπος να αποφύγουμε την Ευρασία και να σώσουμε τον πολιτισμό
μας.